

III.

Glej, moja ljubav je brezmejna	Pa kadar se zvezda utrne
kot tiha polnoč —	v temine brez mej —
Kdo zvezde nebeške prešteje	kaj manj se žarijo nebesa,
ko diha polnoč?	kot so se poprej?

IV.

O ljubica, zdaj je dan —
in nikdar več ne vrne se noč!
O ljubica, zdaj je dan,
tak jasen, tak vroč,
z dijamanti ves posejan!

Oj ljubica, zdaj je dan —
in tvoja duša je solnce nad njim,
in moja duša je morje pod njim.
Oj, in pride tihi, veliki čas:
in solnce bo palo v ocean —
in takrat boš videla, kdo sem ti jaz!

Oton Zupančič.

Ciganska romanca.

Zvečer, kadar v mraku se vetrc igra
in fontan v mesečini mehko čevrlja,
Matilda igrati ciganu veli
in glavo nasloni na vroče lakti.

»Nad svetom vsem legla bo težka megla,
od neba sem velika noč bo prišla ...

Gospa! če imate moža,
goljufajte ga! ...«

Tako pel ji pod oknom je v mraku cigan;
gospa poslušala, šla od okna ni stran.
Ko končal, ni obglavila ga,
za pažo skrivaj je postavila ga.

No, slabo plačilo bi Juri dobil,
pod truplom njegovim bi vrag se krivil ...
A mesec sijal je, šumljal je fontan,
pred možem je tekel s kitaro cigan.

Aleksandrov.